

MB
281.459

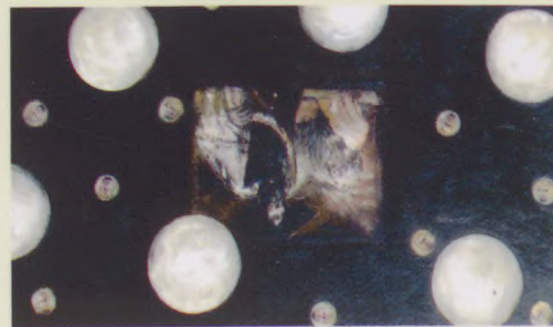
PARNASSZUS KÖNYVEK

KISS BENEDEK ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

P'ART

6550/20

KISS BENEDEK

ÍNYEMRŐL A BOR

ZAMATA

PARNASSZUS KÖNYVEK
P'ART

Alapító főszerkesztő:
Turczai István

Produkciós vezető: Pálos Anna

A szöveget gondozta: Turczai István
Borító és tipográfia: Király Farkas

Logó: Urbán Tibor

A kötet megjelenését támogatta:

MD 281. h59

2020

Nemzeti Kulturális Alap

BUDAPEST FŐVÁROS
XIV. KERÜLET
ZUGLÓI ÖNKORMÁNYZATA

© Kiss Benedek, 2020

© Veszely Ferenc

KISS BENEDEK

ÍNYEMRŐL A BOR
ZAMATA

(A szőlő és a bor gyönyörűsége)

Válogatás, 1968–2018

SZÉP

MAGYAR

BOROKNAK

DICSÉRETI

SZENT GYÖRGY-HEGYI OLASZRIZLING

Itt élek nyáron,
a Szent György-hegy alatt,
a bazaltorgonák sípjai alatt,
és mivel felettünk lebeg az Isten:
az Isten lángszóró szemei alatt,
ahol a szőlőlevelek miriádjai:
zöld fülek, hallgatóznak,
hallgatják leendő boruk titkát.
Mennyi fickós tűz lobog boraidban,
Szent György-hegy elfekvő elefántja!
Mily szárnyalásra készted a lelket,
tüzes Olaszrizling,
Szent György-hegy első bora!
Barátom boltíves pincéjében
munka után ha
hersegő testedet harapjuk jó fogakkal,
hogy szikrázik tőled az élc, a szellem,
hogy harsan pajzán történetekre
a legyőzhetetlen, szilaj nevetés!
Olaszrizling!
ha zöldesfehéren csillámlasz

a metszett kehely-poharakban,
felejtí az ember a fáradságot,
s ha kimegy pösölni a csillagokkal kiverť éjszakába,
hetykén veti meg lábát, s úgy nézi
szemközti fényeidet, Badacsony,
mint aki e tájat immár
el sose hagyja,
mint aki örökkön,
s örökkön mámorban él.

SZÁRAZ SZAMORODNI

Szomorú férfiak itala,
Száraz Szamorodni,
te feloldod a cseppköves bút is,
fel a megcsökött csüggedtséget,
mi-mindent oldasz fel te,
foglalsz magadba,
szomorú férfiak aranyló itala:

Száraz Szamorodni!
Érett nők mindentudó szerelme vagy te,
barnán elomló asszonyoké,
ó, ha téged illet a szám,
mintha Sophia Loren keblei közé
fúrtam volna volt
csapzott fejem,
ó, ha téged kóstol a nyelv,
mintha lennék a sok-karú Siva,
rándulván mindegyikkkel
öngyilkos ölelésre.
Édeni szentjánoskenyér-íz
kitartást sugall a kételyek közt,
behálóz a barátság

legszentebb kötelékével.
Fölszabadítasz te mindenre, ami nemes,
ami gerinces,
ami nagyság,
mert nemes, gerinces vagy magad is,
bölc, aki bölcseket keres társaságul,
nagy bor,
legnagyobb,
akire örökkön áhítozom,
s el akit
csak ritkán érek.

VILLÁNYI OPORTÓ

Papp Jutka szájának kislányos ízeivel
emlékszem rád most,
régi italom,
Villányi Oportó.
Amikor csitri vagy,
akkor vagy magad is a legjobb,
s akár a déli nők,
hamar öregszel.
De mit tudsz,
mi-mindent tudsz te már
csitri korodban!
Rubin-csillogásod kigyújtja vérem,
testes vagy, fűszeres, savaid
bársonyosan elomlók
Ó, fiatalság! bársonyon
már sose futnak perceim
Mi lehet azóta Papp Jutkával?
Kit borzongat most vércsepp-ajakkal?
Hozzád hű maradt-e,
mint én,
Villányi Oportó?

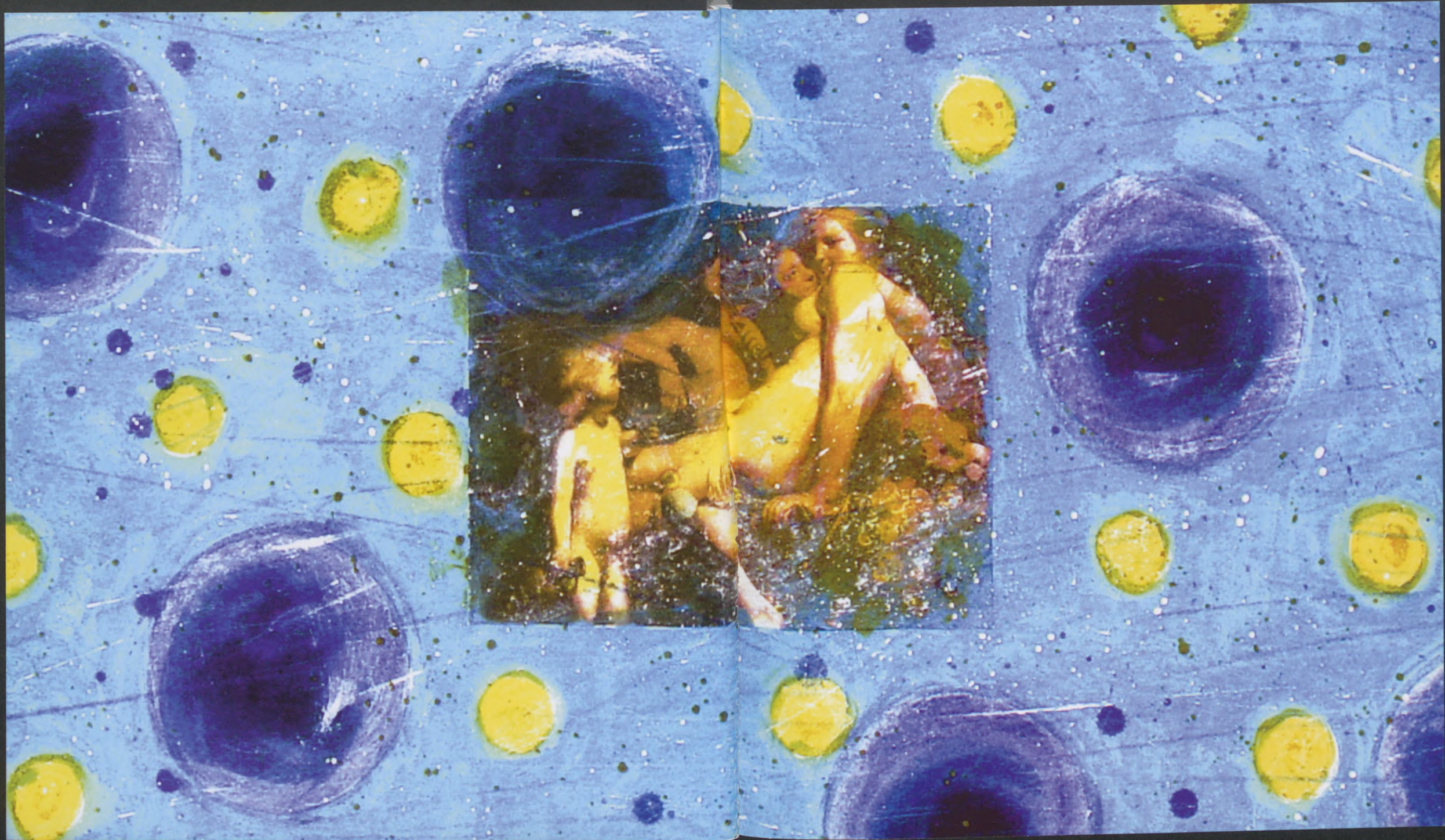
A SZEKSZÁRDI VÖRÖS

Bor,
te nemes ital,
mit tettél vélem?
Szépnek látom a jövőt újra.
Ha van
De mért ne lenne?
Hányszor mondták már ki a végszót
atyafiak,
s hányszor szüreteltek azóta
Szekszárdon
atyafiak?!

Barátaim,
ez a vörös nem ugyanaz,
mi nyolcvan évig
festegette a világot!
Ettől a vöröstől
csak orrunk bíborodik,
nem kabátunk baloldala vérzik át,
meglyuggatva hazug
rendjelekkel.

Vöröset iszunk,
fehéret pösölünk –
így van ez kezdetek óta.
Ezért húztak bennünket
a képmutatók
annyiszor deresre vagy keresztre.

Igyunk hát cimborák, vörösbort,
szekszárdit lehetőleg,
s ne feledjük,
sőt bízzunk a Mindenhatóban,
hogy mi mind
derék legények vagyunk!

EGRI BIKAVÉR

Egri Bikavér -
kiveszik tán belőled végül
a tüzes-nemes kadarka?
Papok pincéi
őrzik még ízeidet!
Úgy magasodsz föl, mint a
hajdani Ápisz-bika, ha
üzekedni készült,
s alatta a kis folyató tehénké
lába megrogyant.

Egri Bikavér,
én hiszek benned,
mint a szénszemű palóc menyecskék
erkölcsében,
mint a nagyfütykösű palóc legények
virtusában,
és nagyra tartalak téged,
nagy bor vagy te
a nagy borok között,
de a világ is úgy ámul rád, hidd el,

ha kadarka is tüzesít-nemesít,
s fölszikráznak tőled újból
a lebecsült régi lándzsák,
Balassák kardja,
s Dobó Katica tébolygó szemei!

A SOPRONI KÉKFRANKOSRÓL

Hallottad, pajtás, mit én hallottam?
Hogy édes Soproni Kékfrankost ittam!
Ha hallomás is – még ilyen szégyent!
Igyon csak édeset Hernádi –
meg a német!

Bezzeg Sopronban nem azt isszák!
Nem csak nem isszák – tudva tudják,
a Kékrankos biz szilánkos-karcos,
ilyet kért, ilyet kapott már
Jurisics Miklós.

Kőszeget különben úgy leverték
volna, mint öt éves gyerek a lepkét.
Borsos marhasült vagy pörkölt után
jöhetett bizony már Konrád
vagy Batu kán!

Édes Kékfrankos?! ilyen csak az talál
ki, aki nőstény sátánnal cimborál.
Pajtás, én tudom jól, mi jobbak vagyunk –
a lőrért kiköpjük –

Sopronit iszunk!

SOMLÓI JUHFARK

Csóró életem ajándéka,
nagyravágyó, de
kisemmizett szerelmem,
te világszépe!
Kemény vagy, mint Áron
vesszeje vala,
miként az Írás,
s oly ritka is vagy,
mint ama vessző!
Nem hiába neveztetél
Bécsben
a ruganyos matracokon
gyerekcsináló bornak!
Ha téged illethetlek,
vitézlő s hűtlen gondolatok
marják eszem,
s olyannak képzelem a
Ságot és a Somlót,
mint szalmakazalban ropogó
fölbillent rakott szoknyát.

Mit whisky, gin vagy konyak,
ha te boldogítod a lelkem!
Egykedvű férfiak csapolnak pedig
minden tavasszal,
de kérlek,
virágozz,
foganj is meg,
ne legyen belőled
kényes somlai egyke,
s ha idegen helyekre kerülsz,
számítsd föl busásan árad,
hisz vetekszel te
a legjobb Rajnai borral,
de hozzám,
csóró imádódhoz
mindétig jó szívvel légy.

Én ingyen is imádlak!

ZÖLD VELTELINI

Feleségem-bor –
az vagy,
az lettél nekem, Zöld
Veltelini!
Monogám sose voltam,
de benned találtam állandóságot,
akihez minden kicsapongás
után
meg-visszatérek.
Mandulás ízeidtől immár
halálig hiába menekülnék,
te pedig gömbölyödsz,
szépem,
ezerfürtűvel kicsinyég
meglágyítva,
harmonikusan, évről évre,
torkom nagy gyönyörűségére.
Pincém lakója lettél,
s bármeddig elmaradnék,
telt savaiddal
szerelemben vársz rám.

Pincémbe alszol hűsen,
mint Csipkerózsika,
s akkor kelsz életre, ha
megcsókollak.
Életem társa, te,
mint egy selyemfiú,
ajánlak s árullak
mindenkinek,
s nincs nagyobb örömöm,
mint ha dicsőségedet zengik,
s végbúcsúztatóm után is,
remélem,
te tartod majd a lelket
az összegyűlt tenger
gyászcsapatban.
Életem társa, te, melegíts,
melegíts addig is,
melegíts az egyre hűlő világban!

A CABERNET SAUVIGNON

Könyörgöm, ne csináljatok belőle
kocsmái bort! Bárókisasszony ő
a körein belül, amit a báró úr is
igazán megbókolhat. Tiszta bársony,
halvány csíkozású bársony ez a bor,
s amint a torkon végiggurguláztatjuk,
bársonyba öltözteti az ember gyomrát.
Jól esik persze hozzá pár falat
hal is, de ha nincs, üsse kő.
Ez magában is ünnepivé varázsol,
s ha Néró ilyet ihatott volna,
megbicsaklott volna isteni hangja,
s a gikszer miatt a hallgatóság
őrjöngött volna, rabszolga üdvözetül.
És nyakalták volna a Cabernet Sauvignont,
míg csak a rabszolgalányok tunikája
mocskos pofájukra nem ereszkedett volna.
Isteni ital, én kortyolgatva szeretlek,
hozod a nyugati táj bukóját,
hozod az ottani munkások verejtékének ízét,
s amit a narancs Nap arrafelé kilövell

gerezdjeidet érlelvén.
Nem váltasz föl más borokat – a Kadarka
továbbra is bolondítóan karcos,
a Bikavér, mint molettségre hajló
asszonyok, éppúgy kívánatos,
de üdvözöllek körünkben, bárókisasszony –
s biztosítlak, sok hódolód és
imádód lesz ezen a finnyás földön.

TOKAJI ASZÚ

Folyékony aranyrögökként gördülő
magyar könny!
Istennők,
tüzes görög szüzek fűszeres könnye,
kit még Zeusz is ünnepekkor
emelhet ajkaihoz!
Pápák, császárok serlegeiben égő
foghatatlan nedű,
kit ha ínyünk ízlelhet olykor,
föltörnek bennünk Berzsenyi bús sorai,
föltör a „resurrexit vulnera inclitae
Gentis Hungariae” megcáfolhatatlan
igazsága. Édes hazám,
te gyöngyözöd ki ezt a csodát,
metszett sebeidet érintik a szőlőszedő lányok
illatos tomporai, s míg a végső
csodálatosság lesz a halhatatlan gerezdekből,
tudjátok,
hozzaértő atlétakarok virtuosos s gondos
keze is kelletik hozzá.

Ünnepek remegő kézzel csurgatott bora,
ha Máriának s a kisednek
én is ajándékot küldhetnék,
téged csomagolnálak ezüstpapírba.
Gondoskodó kezét az Istenszülő Nagyasszony
már csak e pár cseppért is terjessze
jobban fölénk!
Mert nem bor ez csak, hanem jelkép,
ilyet tud ez a föld,
ilyet tudnak a gazdái,
s nemcsak bosszújuk hatalmas olykor,
hiszem,
hanem egyszer jókedvüinktől is dörgő lesz még
a Kárpátok medencéje!

ÍNYEMRŐL

A BOR

ZAMATA

SZÜRET, 1955

Megüli a por a fákat,
kondor haját, szempillákat,
megüli a pocsolyákat,
leveleket, levélszárat.

Piszkos az ég, pizsokszürke;
lomha ezüstpók bemássza;
roggyan ló és ember lába;
hálót vet a menny fejünkre.

Vénasszonyok, vénemberek
szőlőtőkéket tojóznak,
bütykösen fogják a földet
a gyökerek. Meglapulnak.

Ám azért nóta is kerül,
vicc is csattan, mint az ostor.
Goromba élet ez, komor,
tücsök mégiscsak hegedül,
de újra csak kiforr a bor.

AKASZTÓI KADARKA

Gyerekkorom bora,
tinta-piros kadarka,
hogy feledkezhetnék meg rólad?
Bizony, kadarka-szőlőnk volt nekünk
gyerekkoromban!
Légy áldott, nagyapám pincéje,
te bújtattál a bombázások idején,
mikor még alig tipegtem,
s tebenned találtam menedéket
legelső ifjúi viharaim közben.
Kadarka-bor!
habzó és vörös, akár a vérem:
rejtettünk szárkúpba, ástunk földbe
végrehajtók és fináncok
mohó szeme előtt,
hisz te voltál nekünk szinte
az egyedüli forrás,
téged váltottunk vastag
bivalytejre!
Emlékszem édes-csípős murci-ízre:
hosszú nádszálon át titkon

mily gyönyörűséggel szippantgattalak,
míg pattogva rózsaszín habbal
baba-nyugtalanságod nem csillapult,
hogyan aztán, zímankó jöttén,
tuskó hasogatás közben
egy-két korty érett cseppeddel
magunkat megerősítsük: én és a nagyapám.
Mert erőt adtál te, milyen erőt!
somolyogtam csak, hogy nagypapa,
aki volt csendes kis töpörtyű-ember,
estére kelvén némelykor hogy nekibátorodott:
ki akarta szórni tüzelve
az egész pereputtyot,
legelébb ingerkedő nagyanyámat.
Micsoda hangja kelt estére tőled
a kisembernek!
Én előbb remegtem,
majd somolyogtam,
végtére is kezét
kamaszerőmmel csendben lefogtam,
ágyát megbontottam

S nem feledhetem döbbenetét.

AZ ÉN FÖLDEM

Magyar föld! suhogó jegenyék ostorhegyét
szallagozó szelek hazája! milyen szépek
meggyfa-mennyasszonyaid, rózsaszín virágos
kajszibarack-koszorúslányaid a torlódo
sudár tavaszokban! mikor a csitri
őszibarackok is kart karba fonva
lakodalmasdit játszanak, s hajcsattjaik
méhek, szitakötők és lepkék! mikor
nem кормítja le rügyeiket s a zárt szárnyú
virágbimbókat a serénykedő gazda hajából
reájuk rettenő dér-ezüst, s fogai közül
a dermedt káromkodás.

Szőlők rekenyői kapaszkodnak a Napba
savanykás, kecses kacsokkal, s szüreti bálak
csőszlegényei: nyargalásznak karikást kieresztve
a felhők. Ez az én földem, ez az álmom,
az okos, termő fáradozás, amely égig
emeli sátrát, hogy beleférjen egy ország:
a násznép! Haj, fiatalság,
ne halj ki belőlünk, mint egy ritka madárfaj,
ne szűnjek soha gyönyörködni

meggyfa-mennyasszonyaidban, tavasz,
ne szűnjék bennem soha a zokogás
a fagy-gyalázta kajszi-koszorúslányok
meddő sorsa fölött!

SZÜRET, DE SAVANYA

Seregélyek, huss! –
portyázó
fekete sereg az égen.
Repül velük egy hektó ezerjő,
kadarka, rizling
hasonlóképpen.

Szüretre készül a gazda, és látja:
ezek már leszüreteltek!
Fújhatja már! Mint a
szél a rongybába
szalagos vázát:
a kóró-keresztet.

SZŐLŐBŐL, BŐRIG ÁZVA

Villámok tűzijátékát
láttam én gyakran
kölyökkoromban,
s nem igen érdekel,
ha a Duna felett
mesterséges fénycsóva lobban.

Az volt az igazi –
szőlőből bőrig ázva
trappolni hazafelé!
Egy kiscatya volt az öltözék,
s a keréknyomból
fröccsent a kovászos fekete lé.

Mert a Jóisten sütötte –
dagasztotta ott
világraszóló nagy kenyerét:
jutott belőle karéj nekünk is –
rozstábla, búzatábla
lesunyta szöghajú, fürtös fejét.

Kerékpárokon,
hátukon permetezővel
munkából kivert parasztok siettek.
Nem volt flaszter ott –
tengelyig kellett
jární a táncot a kocsikerekeknek.

De hazaértek, s a világ
másnapra újból kimájusodott.
Ott voltam?
Benne voltam?
Tarló szúrt?

Mintha nem is lettem volna
sohasem ott!

ANYÁMMAL HAJDAN A SZŐLŐBEN

Édesanyám, jaj de vidáman
faltuk hajdan a zsíros juhtúrót
zöldpaprikával és kárminszín
üvegmeggyel!
Nagyokat kortyoltunk a friss vizű
bádogosvödörből, aminek karimáján
kör-körös horpasztások voltak.
A szőlőkacsok úgy hajladoztak
kötetlenül a tavaszi szélben,
mint ahogy – később láttam –
tengermélyben a korallak.
Rendje volt itt mindennek,
a raffiakötegeknek a derekunkon,
a szerelmesen átnyalábolt
szőlőbokroknek, mik már
fürtjeiket hányták,
s a madarak röptének felettünk.
Édesanyám, lecsupált szőlőtőke,
már ősze fordulnak a napok,
s csak egyszer hallhatnám még
felcsattanó nevetésed.

Hogy tudtál vinni
bennünket deréksajgásunk ellenére is!
Kantündértáncnak
tűnik előttünk ma a szoknyás bokrok
előtti topogás a forró homokban!
Édesanyám, ez éltetett téged,
amikor a májusi szellők
új bogot sodorintottak úgyis bogos
hajadba, amikor eggyé gyűrődött a
millió szálú teremtés a hőben,
amikor kétszer beporzott nemi szerved is
mintha katicák csiklandozták volna.
Én meg mit szóljak? Barbármód
ráléptem a kis katicára, mert nagyon csípte
pucér nyakamat a veríték.
De hát legtöbbször ártatlanoké a kínpad.

MEGGYSZEDŐK DELELŐJE

Homokágyon, a meggyfa alatt.
Egyetlen kendővel fejünk alatt.

Szőlősorok, gálic-ég-kékek.
Fáradt testek. Mennyből szűrt ének.

Renyhén elnyúló testek, zsibbadás.
Kosarakban a meggy vörös halikra-szunnyadás.

Pénz lesz ám ebből, az iskolára!
De most a két gyerek s anyjuk is kába.

Áttűz a Nap a tépett lombok között.
Semmi zaj, távolról csak egy tücsök.

Nagy hőség búrája alatt a dolgok
bújnak, fonnyadnak, akár a sorsok.

Anyám lábai ledöntött oszlopok, pőrék,
ahogy az olcsó ruha és kötényke félrecsúszik.

Lábai ledöntött oszlopok, pőrék.
Egy keze markol egy szőlőtökét.

Öcsém szusszantás és horkantás.
Szélről akácok sora vigyáz.

S az álmodó, nagy, mélyértelmű csendben
egyikünk fordul és jóízűt szellent.

Istenke mosolyog.
Aztán messziről
felmorran elnyújtottan az ég.
Nyihogni kezdenek a fák, és lassan
felriad álmából a bágyadt vidék.

TE VOLTÁL

Temetlek, édes ifjúságom!
Mennyi gubanc fogta erőm!
Már sötétedik láthatárom,
temetlek, édes ifjúságom!

Rég volt, mikor a delelőn
ragyogtam, akár a megszentelt nap.
Ki voltam? Már emlékezőn
ülök csak, nem mint delelőn.

Így ér, ha ér, megint a holnap,
s én emlékezem, eszmélkedem.
Eszmélője vagyok a voltnak,
így ér, míg ér, megint a holnap.

Van borom és van kenyerem,
fejem mégis mellemre horgad.
Mit tékozoltam én, Istenem!
S borom sem volt, sem kenyerem.

Szép volt mégis, az enyém volt az,
de temetlek, ifjúi életem!
Csak ha nem lépsz, akkor nem botlasz –
záptojáson hiába kotlasz –
ifjúság, te voltál a szerelem!

DEKADENS?

Feketerigó –

csőrében sok fokos dal:

Tokaji aszú.

KESERÉDES

Keserédes bor –

fele szín-napsugárból ,

fele meg éjből .

Én keserédest iszom

életem kezdetétől .

HORDÓ ÉS SZÓNOK

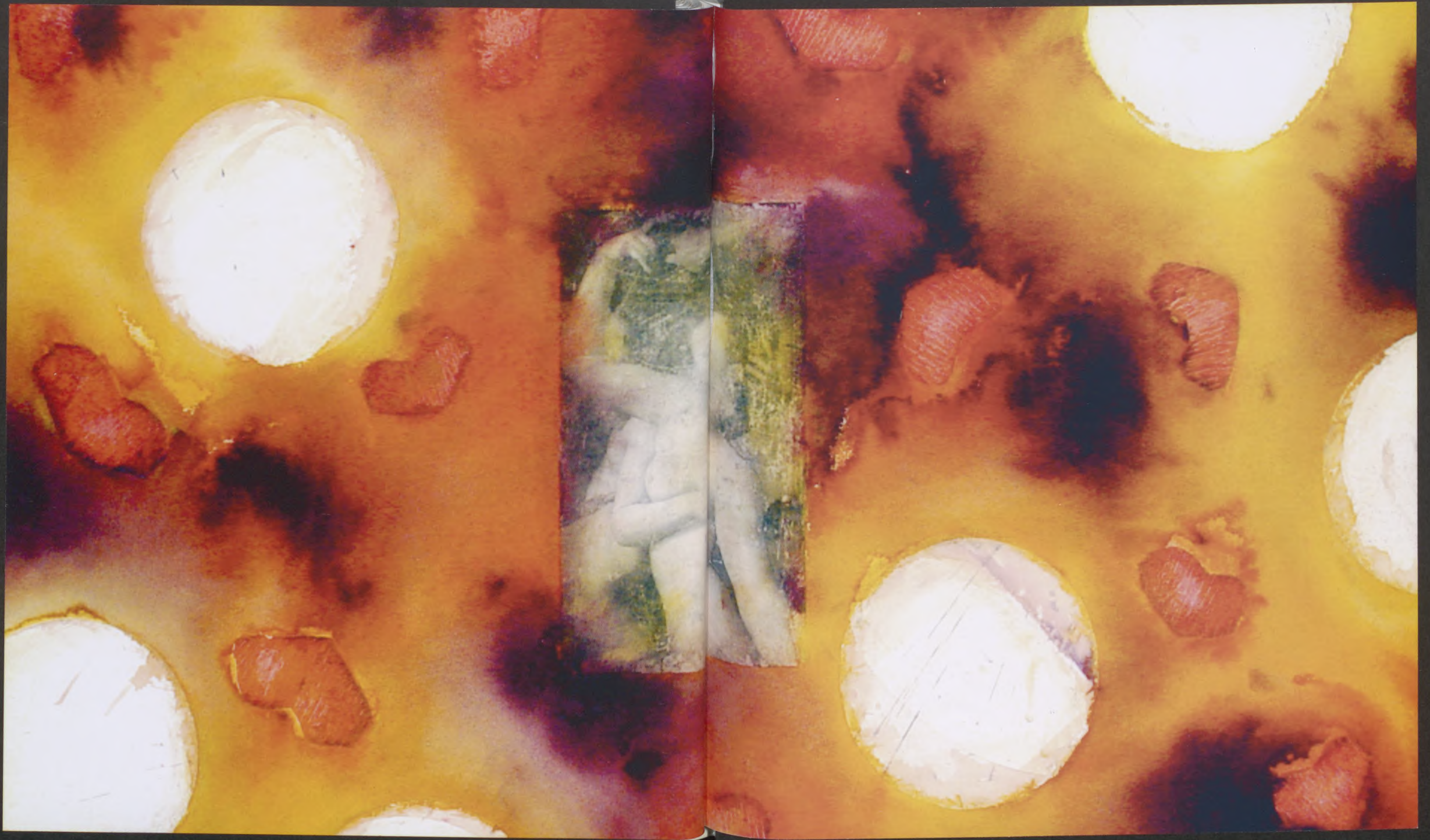
A hordódnak higyj ,
ne a hordószónoknak !
Szentségebb frigy !

CSIN-CSIN !

Magányos este.
Csordultig a pohár. Nos:
Egészségemre!

IDOL

Kárászi tompor –
imádlak, drága asszony:
tompor és jó bor!

AZ ÚR SZESZÉLYE

Hogy vártad a napfényt egész héten át,
s alig utaztál el –
ragyog, ím
a Nap.

Csak bennem borong most.
Vigaszt a bor sem ad,
vagnám falhoz inkább
részeg poharamat.

A „plázs” megéledt újra –
nélküled.
Szemérmetlen combok forralják a
tengert, mint spirálunk
a teavizet.
Tüzel távolban egy gyöngyház bárka.

Tegnap az ég sárlott, ma a tenger –
nagy céda mind a kettő,
s halálosan
oda vagyok értük, de most nem kell
más gyönyör

– most leiszom magam.
Hiányzol kedves, mint
egy héten át
neked hiányzott e késő verőfény.
Borongok, s bár vigaszt
a bor sem ad:
iszom, mert nem bocsáthatom meg másképp
az Úr szeszélyét
a halandók iránt!

SZEMÉT – KIRÁLY

Utcaseprő-szél,
idült nyugdíjas,
te nyughatatlan
 északi szél,
jól jönne most, ugye,
hogy tovább fújhass,
egy kis borocska,
 míg tart a tél?

Forralt borocska ám,
fahéj, szegfűszeg,
borssal meghintve –
 az volna jó!
Mínuszok járnak még,
a tócsa dermedt –
forralt bor volna csak
 vagy fél akó!

Mínuszok járnak még,
behúzott nyakkal
kopog el sietve,
 ki erre jár,
te söpörsz csak merőn,
gúnyos ajakkal,
északi szél, te
 szemét-király.

HALADÉK

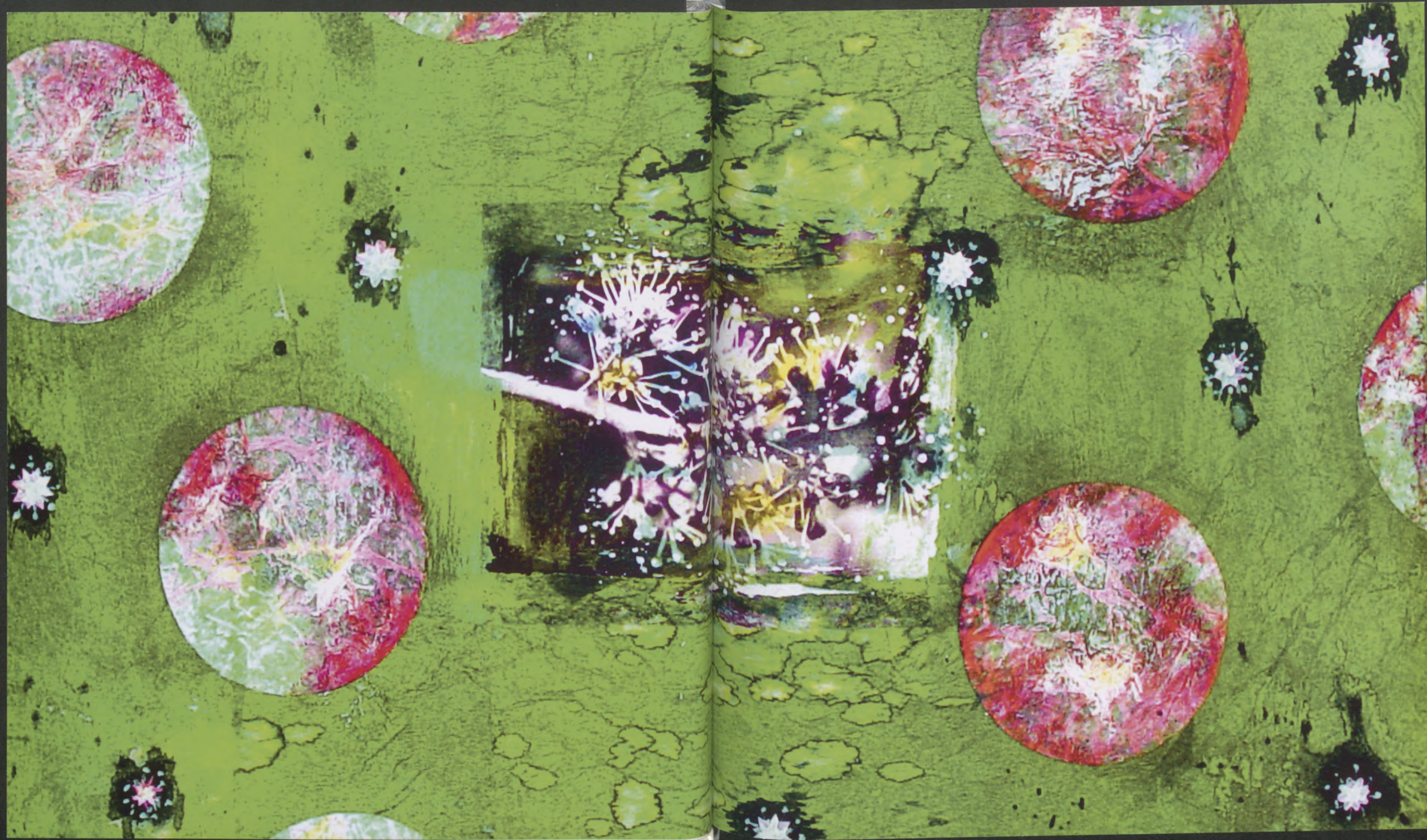
Odakint
nyersen
dübörög az élet
/ az élet? csak buszok, villamosok / –
míg fenekem bent nyögeti
súlyosan
a karosszéket:
könyökölök és
magamba – hallgatgatok.

– Figyelj,
pajtás! –
súgja egy benti manó –
igyál egy jó pofa fröccsöt,
hűtve a bor!
Így kornyadozni
szárazon
mire való?
Hisz dübörögtél,
akár a kisegér,
te is valamikor!

– Hogy oda a vihánc
s munkád se kell,
ne bántson annyi –
gebedjen meg a világ!
Érd be a régi, bölcs
poéták
verseivel,
s van borod:
nedvesítsd meg hát a szád!

– Jöjjön a bódulat, ha már a postás se
kopog be – vagyis a
semmi honor.
Egészségedre!
Mikor szoksz már le
lelkedről? Könnyítsen
meg most a bor!

– Kaptass a konyhába,
spricceld a fröccsöt,
igyál és várj:
haladék ez a vers,
s haladék minden nap,
bárhogy is töltöd,
s poharad öble is ideiglenes.

ÖREG TŐKÉK KÖZT

Öreg tőkék közt fiatalodva
ülök a Szent György-hegyen.
A Szent György-hegyen
mindig fúj a szél,
hogy aki dolgozik sajogva,
melege ne legyen.
S a zöld kendőjű hegyek is körben
– Szigliget,
Badacsony,
Gulács –
hűsítenek, mint pásztoróra hevében
egy ismeretlen lánykacagás.
Még csak reggel van.
A völgyek metszett
gyümölcstáljait harmat fürösztli.
Harsog a Nap, és
egyszerre
én is dalolni kezdek,
mint a kút vize, számon
pogány kedv ömöl ki.

Éneket választ ki a lélek,
miként a testem
verejtéket.

* * *

Mint japánok,
ha pálcikahegyre
veszik a párolgó rizsszemet –
csipkedi föl sugaraival egyre
a Nap a harmatcseppeket.

Térdeltem tavaszban tőkék előtt
metszőollóval :
teremjete!
s ím, térdig serdülve térdelnek ők
előttem –
bérmálkozó sereg.

Savanykás mosolyú levélre, kacsra
szenteltvíz –
permetlé pereg.
Sikkantva egy-egy oldalra csapja
csiklandós nyakát,
hol elmegyek.

S mint a japánok ha
pálcikahegyre
veszik a párolgó rizsszemet:
csipkedi föl sugaraival egyre
a Nap
a permetcseppeket.

S arcomat közben tenger mossá

* * *

Isten szabad ege alatt
a légben
balettozgatnak a madarak,
fellegek
paravánjai magaslanak,
szőlő virágzik,
illatként leng életem.
Szőlővirág-illatot hordoz a szél,
hogy kormos szívem beléremeg,
bozsgatja lebírhatatlan vágy
s szerelem.

Ó, Istenem,
aki vagy s nyilvánvaló vagy most
mint a fény:
érezlek, s érzem magamat is –
én vagyok – én.
Érzek és gondolkodom,
s feléd lök minden áram,
bár hiúság vásárán
nyalókát árulok,
s nem több,
mint por,
mi marad utánam.

Ám azt szeretném,
ha ez a pillanat is
megmaradna,
amikor boldog voltam
megpernyésedetten is,
s hittem,
hogy nem hagytál –
nem hagysz magamra!

HÚSVÉT SZENT GYÖRGY-HEGYEN

Nyugatról
felszakadnak a felhők,
csattog a rozsdafarkú az ablak alatt,
a dundi mandulafák,
mint a delnők,
rózsaszín fátylakat bodorítanak.

Lángra kap a venyigerakás,
ami eddig csak füstölgött
az aljban,
a meggyfák arca meg csupa pattanás,
pedig nem virradat –
alkonyat van.

Húsvét estéje –
borral áldozok,
irigylik csirregve a verebek,
gyertyát égetek, tüzemre
fát rakok –
fáztam egész nap
épp eleget.

Most Krisztus király, megnyúlva, egyenest,
talán a lángból,
felröppen az égbe,
porhüvelyé sem marad,
az is már szellemtest,
bár csorog,
mint a csapok végén a nedv,
2000 éve
csorog itt lent a vére.

ARTICULUS XVI.

D. hamillimus Sextum & Ordinem Dilectorum...

De Fondatione Hrabovskiana & S...

ARTICULUS XVII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XVIII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XIX.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XX.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXI.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXIII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXIV.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXV.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXVI.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXVII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXVIII.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

ARTICULUS XXIX.

Unal Fondationem Hrabovskianam & Sc...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

De toll... A bor természetli...

A MINDENNAPI POHÁR

Töltitek, okkal,
oktalan,
mivel feneke van.
Megtelik gyorsan a pohár,
s máris
üresen áll.

Van, kinek temetése van,
újszülött fia van,
ennek meg
lakodalmasan
taktust verek magam.

Egyik mind névnapot idéz,
cimborákat keres,
másik
az életére néz,
mint örök alperes.

Van, aki a semmire lát,
van, ki
még arra se,
emezt meg
– bár nem volt galád –
megcsalta kedvese.

Más meg azt mondja:
mi soha,
soha meg nem halunk!
/bár Platón s Szókratész oda,
s oda
Jézus urunk. /

Oktalan mégsem telt tehát,
mert mindig van
valami,
amivel a sors úgy megáld,
hogy nem bírjuk
kimondani,
némán kell hordani,
borba kell fojtani!

ANGYALOK ÉS BORISSZÁK

A borban angyalok laknak,
és pokoli jól mulatnak,
mikor a szomjas ember
lenyeli őket, s már
benne laknak.

Angyal lakik a borban,
ki mindig azt mondja: jól van,
rákacsint bizony ez
ördögösségre is,
dobzse! – mondja, majd : – pardon: botoltam.

Úgy kéne a bort meginni,
úgy kéne a jóban hinni,
hogyha lenyeltük őket,
ne ők lennének angyalok,
hanem mind: mi.

Mert pajkoskodnak ám ott,
tépik a bendő-hámot,
hogyha az ember jámbor is,

vadkakassá lesz,
s járja a vadkakas-táncot.

De aztán elcsitulnak,
hálát adnak az Úrnak,
s ha már hortyog a
sok borissza,
mind visszaangyalulnak.

NÉGYSOROSOK

Boromat
kitöltöm.
Koromat
betöltöm.

Koromat
kitöltöttem,
boromat
betöltöttem.

ANGYAL JANCSI

A szőlőnkbe Angyal jár,
így nem eshet oly nagy kár.
De pincénkbe is lejár!
S ott biz' eshet szörnyű kár!

KORAI HALOTTAK

Rezesre égett gesztenyefák
szegik az út oldalát.
Pedig hol még az ősz?
Csak július van!
Meghalni júliusban? A gaz, lám,
felüti fejét menten, tolulván,
türemszik porban,
keréknyomban,
ül sívó homokban is
pufókan.

Rezesre égett gesztenyefák –
föl!
Hol még az enyészet?
Csak július van ...

Ilyenkor hersegnek még a nedvek,
ilyenkor szeretni kell
rogyásig,

szelekkel héjaszárnyak vetekednek,
a Balaton vize kancaként sárlik,
verébhád párzik.

Pucér az ember is, hűset keres,
ha pincéje van,
mélyére les.
Szőlejét vizslatja
szalmakalapban –
violasugarak
nyűvei bozsganak
a kába agyban.

Üljünk a fa alá!
Diófák árnyán
borozva merengni – most az a jó!
Dolgoznak a fák,
alakul bennük,
de most még zölden hull,
ha hull a dió.

Idő betelvén, majd megérnek.
Haj, mikor én is sírva borultam
húsz évem keresztjére!
Nem tudtam
akkor még rólatok, rezesre égett
gesztenyefák!
Már sejtem, mi a világ –
bár sokszor egészét
játszik a részlet:
nem szabad meghalni júliusban!

KÉSŐ-INDIÁN-NYÁR

Gesztenye gurul, mint a
nevetés:
puttó-hasát
csiklandozza a fény.
Levelek cseppje
sárgáll, mint a méz.
Darazsak
dongnak
rakott venyigén.

Szüreti idő,
késő-indián-nyár.
Ha ki most nem szed,
bort másnál iszik.
Méz hulló cseppje –
akácfalevél
sárgáll.
Langy sugár: tarts meg,
tarts ki tavaszig!

Tengerek hava szakad ránk
nemsokára,
jég-fog öröl majd,
zabál a fehér.
De most még
késő-indián-nyár van.
Darazsak
dongnak
rakott venyigén.

S gesztenye gurul, mint a nevetés.

NYÁRESTI DELÍRIUM

Ülök a bazalthegy alatt,
behúзва vitorláimat,
elnézvén sárkányrepülők röptét,
a világ most távoli ködkép,
messze esik, messze marad,
nem érdekel a forгатag,
a körém harmatozó estét
szívja tudóm – pernyéll a Nap,
valami elefánt-nagy békesség
toronylik fölém hallgatag,
hallgatom nagy diófák csendjét,
s mint merengő, halk muralovak
ha súlyosakat dobbantanak,
úgy ver szívem: a végtelenség
tömbjei tompán visszhangzanak.

Nincs nem - lehet, nincs nem-szabad,
behúzván vitorláimat
s elnézvén sárkányrepülők röptét
felbolydulnak mind a szavak,
s körülcikáznak, mint a fecskék,

mi sosem volt, az is lehet még,
most úgy remegem ezt az estét,
hogy kocódnak tőle a poharak,
most olyan távoli az öregség
– pedig nyuvaszt már, rám szakad –,
hogy borzongom a levegő testét
ahogy súrolja vállamat,
ölem megfeszül és szeretnék
elvágódni a fűvön hanyatt:
a bozontba mi csapást vernék,
míg rám terpeszt az alkonyat!

Ülök a bazalthegy alatt,
a szőlőkacsok meginganak,
elnézem sárkányrepülők röptét,
felhajtok egy-egy poharat,
csapkodván a szúnyogokat,
s körülbozsog a végtelen lét,
lepkék, muslincák rajzanak,
leszáll a csillaggal kivert ég,
s mint merengő muralovakat
ha súlyosan dobbantanak,
hallgatom nagy diófák csendjét –
hallgatom szívdobogásomat

OKTÓBERI TÜCSKÖK

Csillagaival az ég már elfordul,
dér csípi lassan a dinkatököt,
pincék ajtaja
ércesebben csikordul,
rozsdás a vonatfütty is
Badacsony fölött.

Dúr-hang ez, dirr-durr,
sápad a rózsza,
kifosztva a tőkék,
ölyv vitorláz
tarlóhántás fölött, pockot célozva,
s mérges gőzökkel erjed
az újbor,
levegőért kapkod
a borház.

Vattakabátban mereng az
éji horgász,
csónakfaron a víz fémesen csobban.
Október lovása tiprat a megadó,

lankás
dombháton, s mint a
végsőkig hajsolt
szív – a Föld
halálosakat dobban.

Mit akartok ti,
tücskök,
e barbár éjszakától?
Köd és tücsökszó habja önti el a völgyet.
Kutyaugatás hangzik
valami holdbéli tájról.
Levitézlett madárijesztők
penge-fuvallatban megzörögnek.

Ám ti, október tücskei, citeráztok,
mintha mi sem
történt volna,
mint mikor még augusztus
röptette, szórta csillagait
bőkezűen,
amikor magától értetődött,
ami most virtus.

Hallgasd október naiv tücskeit,
lelkem!
Úgy ülj meg a ködben,
büszkén,
mint a hegyek!
Ne vess halálra, minden egyes sejt
zengedezzen!
Élni csak így érdemes –
amíg lehet!

Fe-tem szül-öt, most é - rik, most é - rik,
Vá-ros Fe-zül most ké - rik, most ké - rik,
Kihű-nent a le - ve - le? Szó - Pis - ra - ke - zé - be,
Hej, ri - ca, ri - ca, Hej Pis - ta te!

LECSUPÁLT SZŐLŐSKERT

Dolgaimban fulladozva
lesem tétlen, hogy pereg az idő.
Mint átalkodott falurossza,
mindig máshonnan kerülök elő.
Pedig mindig csak ugyanonnan –
mindig egy éppen – el-nem-végzett
dolog árnyában kutakodva,
szedve ki üres madárfészket.

Múltamat fosztom. S tán jövőmet.
A jelennel is mennyi gondom!
Vetem hátamat ködfalú ősznek.
Lecsupált szőlőskert –
rettegem decembert, mégis
borok tüzét mondom.

ISTEN SZŐLŐJE

Szőlővel álmodom éjjelente.
Uram, ez csak Tőled lehet.
Így szeret,
aki szeret.

Te nem vagy ott, csak a fák,
a tőkék.
Mindig rakottak,
bár
megraboltak.

Lehet, hogy nem is enyém,
de hagytak rajta fürtöt.
Megcsócsált fürtök
mustjában
fürdök.

És olyan édes, s az egész életet
visszaadja.
Mintha kibomlik újból
a barka.

S olyan is van, hogy a must elcsorog.
Olyankor enyém a szőlő.
És boldogtalan vagyok.

Járom a határt,
mesgyéken járok, s ámulok.
Téged nem látlak.
Maradj is
szent titok.

Ha majd végső stációm után is
szőlőkaró magaslik,
hiszem - Istenem,
eljutok addig a partig,
ahol a legszebb szőlővessző
hajlik.

BABITS MIHÁLY A SZŐLŐHEGYEN

Fönt, a szőlőhegyen jó nekem,
hol nem ér el a város zshivaja!
Idegen, jaj, minden idegen
a világban, s minden idegem
mégis az otthont, rokont akarja.

De rokonom nincs e kocsmazajba,
mit fájó torokkal nem tudok
túldalolni, s mit nem állhatok.
Itt ha új avar hull holt avarra:
Isten lép csak. Ott: minden unott.

Ott engem már minden elhagyott,
nem lehet már magam tovább csalni.
Kit szerettem, mind megtagadott,
s tudom, nemsokára meghalok –
ó jaj, meg kell halni, meg kell halni!

Szívem mindig félt a lakodalmi
vígságoktól – nem kell félni már.
Belenyugszom: nem kell élni már.

S mégis: mégis. S: ó jaj, meg kell halni!
Fájt lennem, és: elmúlnom is fáj.

Harcok ura lesz, ki lekaszál,
mégis! – mindig harcba kényszerültem:
én, kinek a harc biztos halál,
ki akkor jut messzebbre, ha áll,
s töpreng magon, magán elmerülten.

De immár a tőkék közé ültem –
itt, a szőlőhegyen jó nekem.
Nem nagy orom: pannon táj, mit hűtlen
nem hagytam el, bárhová kerültem.
Nem orom, de szőlőt, bort terem.

Ülj mellém a padra, kedvesem,
add a kezed: este van, már, este.
A hold-lámpás ég, de már nekem
cigány tücskök ciripelik idelenn
altatómat: Tente, tente, tente.

SZELID BETYÁR

Láthattátok az utolsó betyárt,
amikor Tatay Sándor erre járt,
láthattátok az utolsó bakonyi betyárt.

Tiltott szoknyák alá bújt nagy keze,
s nagy volt az álma, vidám tekintete,
tiltott szoknyák alá bújt nagy keze.

S a badacsonyi kereszt alatt
szíve úgy dobban, hogy leszakadt
a firmamentum a kereszt alatt.

Égi földél alatt élt vaddisznókkal,
rontották bástyáját agyarral, orral,
viaskodott a vaddisznókkal.

De körtefája s mohos pincéje
termett, tellett a vendég örömére,
körtefája volt, mohos pincéje.

Szelíd betyár volt Tatay Sándor,
Isten-félően betyár és jámbor,
szelíd betyár volt Tatay Sándor.

A sziklák alatt volt menedéke,
ablakán sárgarigók népe
jelzett hajnalt – ez volt a menedéke.

CSOKONAI INVITÁLÁSA

Öcsém Uram, Bátyám Uram –
hogy is szólítsalak ugyan,
kedves Bátyám, édes Ecsém,
testvérem a tőkék csecsén?!

Sovány vagy, vézna, megbocsáss!
Párisnál, Bécsnél messzebbre láss:
olyan távol fejtől a gyomrod,
mint ahol török szarik szurkot.

A kis Lilli is – bizony, azannya! –
megéri pénzét, mint az anyja.
Zsuzsiban bízzál, egykomám,
vagy vágtazhatsz Szentlélek lován.

S hogy nem juttál te Ámerikába!
Vagy mint majd Rimbaud, Afrikába?
(De hát az embernek drága a lába,
a tüdőt kiköpjük, úgy kapunk lábra.)

Ha utad Szigliget felé viszen
– onnan Szent György-hegy ugrás iszen –,
látunk, kedvesem, földi jókkal,
lesz bor, pipa, nő is akad –
ne gondolj te az églakókkal!

S mulatjuk magunk dévaj szókkal,
mint kikre a menny rászakad.

MEGINT AZ ŐSZ

A pulifürtös őszibarackfák
lombjaikat mind elhullatják –

ősz ez megint.
S az ősz
megint:

alázatosabb szívvel szeress,
szívedből minden condrát kivess,

s tudd:
kakukkszóra
már fakóbbra

válhat az arcod – így idd borod.
Ne kérdd: ki tegnap veled ivott,

hová lett
mára
kakukk szavára?

S jó lesz, ha „magányod begombolod” –
lifeg a szélben, míg magad
vacogsz.

MIKOR A PRÉS FÖLSZAKAD

Ó, az a mámoros pillanat,
amikor a prés fölszakad!

Mikor az egymásba sajtolt szemek
az utolsó csepp mustot is kihabozták,
mikor a csavarok meglazulnak,
s boldog szisszel tágul ismét
a préskosárba nyomorított
szőlőfürt - ország!

Ó , az a mámoros pillanat,
amikor a prés fölszakad,
mikor az egymásba sajtolt szemek
az utolsó csepp mustot is kihabozták!

Ropognak az áttételek,
ekkor már húzni nem lehet,
nem szabad,
pattognak a kemény akácfa - présfák,
hiszen az egymásba sajtolt szemek
a végső csepp mustot is kisajogták,

a legédesebb nedvet leadták,
akkor már húzni nem szabad,
nem lehet,
repednek a kemény akácfa - présfák.

Ó, az a boldog pillanat,
amikor a prés fölszakad,
s boldog szisszel nyújtózik ismét
a préskosárba nyomorított
szőlőfürt - ország !

AZ ŐSZ UDVARÁN

Emberek, hová
rohantok!

Bukik a Nap, ám e zshivajos
ősz udvarán
települünk a kifakult porcfű
pokrócára – még
langyos a Föld! préselgessük el
szívünk borát,
szánk csurgóján
csobogjon habzó ének,
csepegjen bánat, fohász,

vagy csak ülünk meg,
egymás csendjét
hallgatva, akár egy
bennünk robajló,
narkotizáló
vízesés-morajt –

hová rohantok?!

ZÖLDJÜKET A FÁK FELEJTIK

Mint a kutya, lehever mellénk
a vadászkopó Október.
Nyelvén ikrás ízek, édesség,
bár a Nap mind későbbben kel fel.

Darázshad zúdul szőlőtőre,
seregélyre ágyúval lőnek.
Szüretre gondol, aki jövőre,
kerüli táját a temetőknek.

Felejtí lábát, aki sánta,
s imbolyog föl a domboldalon.
Diót pottyant a diófa ága,
s mandula is hull – csontos rokon.

S közben lombjukat a fák elejtik,
aranyárgára válnak a z erdők.
A madár egy-egy mandulát felnyit,
új bor forr, új borral meg új hit
köszönti majd az új esztendő.

Megéri minden gondolat,
és hasogat reuma, isiász.
Kártyánk már bizony kopott, szakadt,
s fázva lapul meg felül a makk ász.

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

Mindig a halálról gondolkodtam,
hogyan elhull a virág s az élet elszalad,
de magam haláláig nem jutottam,
hogyan mi vész velem, s nélkülem mi marad?

Hogyan szemem volt, kezem és lábam,
- olyan, amilyen –
s ezentúl nem lesz belőlem
már pihe sem?

Avagy a csont, a szőr marad?
De hajdani
szerelmes szavaim
mivé lesznek?
Mivé lesz grimaszom, mosolygásom,
torkomból a zümmögő ének,
ha fejemhez állítják a keresztet?
S hová lesz a kereszt is,
amit az utakon cipeltem?
Nem érdekel az új genezis,
csak hogy egyszer emberré lettem.

Gondjaim, gondolataim
öröklík-e majd jövőendő népek?
Találnak-e a jázminvirágon
annyi szépet, mint én
s a méhek?

Ínyemről a bor zamata
hová tűnik, de
úgy ám, amint én éreztem?
Hová lesz sok csodálkozásom,
gyönyörűségem és morcos kedvem?

Hová lesz kolostori
szemérmem, kurva-kitárulkozásom?
Hová lesz ajkamról az ámen,
mellyel a végzetet várva-várom?
Én Istenem, jobbik részem
megmenekül a pusztulásban?
Életet adtál, Uram, s betellett,
az jön majd el,
amit sohasem vártam,
ha nem illet irgalmad és kegyelmed.

SZÁRADT SZŐLŐTŐKE

Ezt nevezitek ti életnek?

Amikor bírtam még,
amikor kóboroltam,
vagy szőlőmet metszettem bizakodással,
az volt az élet,
pedig sok napom tellett
bik-makkozással, konferenciákkal.

Volt úgy, hogy tudtam: erős vagyok,
kezem szerint bomlottak szét a bokrok;
most csak holdbéli tájakra látok,
szikkadt szemekre, miket
a szél pernyével telehordott.

Így állok előtted, Istenem,
és sajnálom a papírt,
mit tele nem írtam hagyatkozással,
s mit teleírtam.

Alig emlékszem eredetemre,
odvas tőke lettem,

ki sok gyümölccsel bírtam.
Értelmét veszti a jövőendő,
értékük vesztik
kis és nagy ügyek.
Ki akarja, hogy értelme-fosztott
mankurt legyek?

Hát így telnek be a dolgok?
Egy világ lesz velem kiveszőben!
De a sarjaim élni akarnak.
S élni akarunk egyre többen!

ÜRES KERTI SZÉKEK

Üres kerti székek szanaszét,
szemközt Tördemic lidércfényei
a hegykaréj alatt.
Uram-Teremtőm, megiszom
a mai utolsó poharat.

Volt vígság, várakozás valami jóra,
de szemüvegem mögül most csak
romokra látok.
Két romvár között sóhajtok akkorát,
hogy hallják a halott barátok.

Volt vígság, várakozás akkor is,
mikor még a diófa lombja alatt
sokan ültünk karéjban.
Szólt akkor is az éji bogár, s mi
csendültünk poharainknál is jobban.

Elcsendesült a régi kompánia,
a diófa lombja
ritkul és senyved.

Uram-Teremtőm, hiszem, hogy
mindnyájunkra permetezed kegyelmed.

Én vagyok hátra, meg még néhány
kósza társ, kikkel együtt
szövetkeztünk a jobbra.
Pihenjen már minden álmunk,
minden ricsajos tervünk
bebalzsamozva.

SZÉTRÚGOTT PALACKOK

Kibányászták már szívem tárnáit,
minek itt a sok kihűlt kohó?
Valamikor aranyat talált itt
bányász, szerető, kicsinyes csaló.

Akkor voltam gazdag, vagy ma koldus,
vénen, tallózva adósok között?
Gyönyörű az éjszaka ma is, holdas,
kifosztott tárnáim fölött őrködök.

Ez az én kincsem, a barátság,
ha ők boldogok, nekem elég néznem,
tökálarcos bohóc, hogy ne lássák,
rejtett lehetek hajnali miséken.

S a fiúk? Azokkal sokat kóboroltunk,
nem ettünk, de kiittunk pár palack eget,
tellett a barátságra. Ez a múlt. A múltunk.
Ma már, ha visszarúg pár szétrúgott üveg.

Ma már örülök, ha magamnak van bora,
s valami delírium-félében beköszön a világ.
Meg sem ismerem, ha egy-egy cimbora
még benéz a pókhálófüggönyön át.

SZŐLŐMET KIVÁGOM

Álmomban hányszor szüreteltem,
s álmomban
hányszor folyt el a borom!
Vagy a tőke maradt szedetlen,
s a hordó is összeszáradt
olykoron.

Csurgott a must világnak,
s én csak
húztam a prést...
Szüretelnem kellett mindig
valamiért.

Most már maradék borom is
ingerel –
érezem rajta más mirigyei nedvét.
Ha jobb is, mint a szomszédoké,
boromtól
szabadulni szeretnék.

Már a fejsze ím
a tőkékre vettetett...
Szőlőmet kivágom,
nem érek több szüretet.

Bort másnál iszom, vagy
jó pénzért veszem.
Én így is nyerek, az egész
ráfizetés volt.

De Istenem:
mit nyersz Te az ilyen
üzleteken?

KOCCINTÁS ÜRES ÜVEGGEL

Összegyűlt bennem az este,
mint seprő a hordó alján.
Messze van minden, messze,
s a hold ma rózsahalvány.

Mit is remélek, félvén
a biztatást is, a sugarat?
E világ nem oly nagy élmény,
alja a számban marad.

Koccintok üres üveggel,
megrezdül a fán a lomb.
Sün zörren tüskés törekben,
macskatányérhoz oson.

S én mire várok, miért nem
csattantom szét poharam?
Virrasztok mint őrszem, ébren,
bár talán megadtam már magam.

ANDRÁS-NAPOK

*(Rózsa Endrének és
Nagy Andrásnak)*

Pereg a dara,
fázik a menyasszony fara.
Ha fázik, majd melegszik,
éjszaka
nem maga fekszik.

De itt ez nem lakodalom,
Andrásokra koccan pohár,
kedvükért visített a koca
forraltbor-gőzös hajnalban már,
hogy sutyorogjon
hurka,
kolbász,
s ha jön sora,
zendülhessen majd hegedű,

ha András-nap estéjében
hurka zsíros párjaként
leng
a derű.

Hej, citera!
haj, hegedű!
nóta, nehéz, rézveretű,
megbicsakló nótaszó!
tréfa,
indázó szövetű,
szorongató,
ríkató!

Pengesd lúdtoll,
vond vonó:

VÖRÖS BORBAN KÉNE LAKNI,
HOGY NE KÉNE RÁVIRRADNI:
RAJTUNK IS TOR,
DÁRIDÓ!

Pereg, surrog a dara,
ropog a szó.

Csikorog az éjszaka –
faggyal rakott szekér.
Dobog előtte és telivér
arcunk előtt
jéggel patkolt öszvércsikó –
a köd.

Haj, hegedű,
hegedű!
magadban már s magamban
hallgatom.
Szőlő vére abroszon,
hegedű!
Szőlő vére,
magunk vére:
lobogj, szeszláng,
András-nap estéje,
azt perzseld, akit
kivert a sörte, –
melegíts minket jó örömré,
ne váljék sólepárlóvá szemünk,
Andrásra poharat emeljünk:

ÉTESSEN E SZÉP FÖLD
SÓVAL, POGÁCSÁVAL,
ITASSON A MENNYÉG
JÓ REMÉNY BORÁVAL,
ERŐNK ERŐSÖDJÉK,
TÜZÜNK ÉGJEN LÁNGGAL –
BÉKÉLJÜNK E BAGLYOT
VARJADZÓ VILÁGGAL,

DE SOHA ÁRTÁSSAL,
RONGGYÁ-SZAKADÁSSAL!

ÉTESSEN E SZÉP FÖLD
SÓVAL, POGÁCSÁVAL!

Tartalom

SZÉP MAGYAR BOROKNAK DÍCSÉRETI

Szent György - hegyi Olaszrizling	9
Száraz Szamorodni	11
Villányi Oportó	13
A szekszárdi vörös	14
Egri Bikavér	18
A Soproni Kékfrankosról	20
Somlói Juhfark	22
Zöld Veltelini	24
A Cabernet Sauvignon	26
Tokaji Aszú	28

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

Szüret, 1955	35
Akasztói kadarka	36
Az én földem	38
Szüret, de savanya	42
Szőlőből, bőrig ázva	43

Anyámmal hajdan a szőlőben	45
Meggyszedők legelője	47
Te voltál	49
Dekadens?	51
Keserédes	51
Hordó és szónok	52
Csin-csin!	52
Idol	53
Az Úr szeszélye	56
Szemét király	58
Haladék	60
Öreg tőkék közt	64
Húsvét Szent György-hegyen	68
A mindennapi pohár	72
Angyalok és borisszák	74
Négysorosok	76
Angyal Jancsi	77
Korai halottak	80
Késő-indián nyár	83
Nyáresti delírium	85
Októberi tücskök	87
Lecsupált szőlőskert	92
Isten szőlője	93
Babits Mihály a szőlőhegyen	95
A szelíd betyár	97

Csokonai invitálása	99
Megint az ősz	101
Mikor a prés fölszakad	104
Az ősz udvarán	106
Zöldjüket a fák felejtik	107
Ínyemről a bor zamata	108
Száradt szőlőtőke	110
Üres kerti székek	112
Szétrúgott palackok	114
Szőlőmet kivágom	118
Koccintás üres üveggel	120
András-napok	121

Képek jegyzéke

A könyvet Veszely Ferenc *Szóló éve* című
grafikai sorozatával illusztráltuk

Királyok hava	6-7
Vigalom hava	16-17
Angyalok hava	30-31
Vadak hava	40-41
Szerelem hava	54-55
Virágok hava	62-63
Könyv hava	70-71
Csillagok hava	78-79
Dal hava	90-91
Csítió hava	102-103
Bor hava	116-117
Fiú hava	126-127

Kiadja a Parnasszus Könyvek Típp Cult Kft.

1147 Budapest, Gyarmat u. 106.

Felelős kiadó: Turczi István

Nyomdai előkészítés: DT Pro Bt.

Nyomdai kivitelezés: MiProdukt Kft.

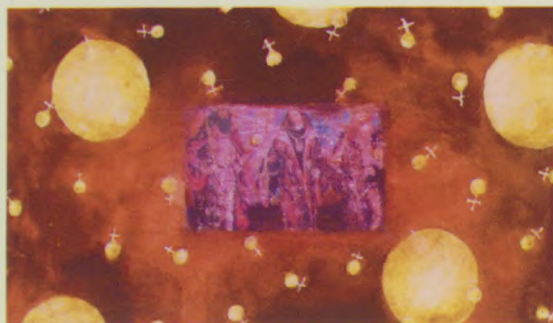
ISSN 1589-4037

ISBN 978-963-9781-86-3

6350/20

parnasszus.hu

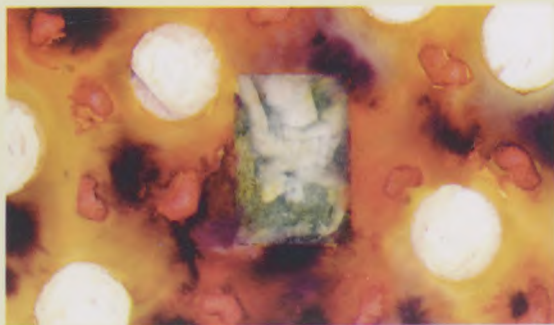

ISBN 978-963-9781-86-3

9 789639 781863

2520 Ft

KISS BEBÉDEK

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA